

Па стисна здраво чука и заотмѣрва вѣрни удари...

Като се навечеряха, той пакъ излѣзе навънъ. Гавазъ заскимтъ и се запреплита въ краката му. По улицата прогълчаха познати гласове.

— Вие ли сте, Тунко? — подвикна той и се спусна къмъ вратника.

— Ние сме. Ха да те водимъ на училище! — приближиха приятелчетата му.

— Е та какво ще правимъ на това училище?

— Нали има вечерно училище, бе. Преподаватъ ни учителитъ по четене, писане, смѣтки.

— Ама и по смѣтки ли?

— И по смѣтки. Ха да те водимъ. Или ти не смѣешъ да подигнешъ глава изъ тоя кафезъ? — подсмѣха му се тѣ.

— Абе,... я чакайте да питамъ чорбаджията.

Врътна се той и право въ къщи, при бай Каменъ.

— Вечерно училище отворили, майсторе, та не знамъ, да ида ли, да не ида ли?